

PIGESPEJDERNE

INDHOLD

	Side
Ved 50-års jubilæet.....	158
Så gik det år!	159
Så gik <i>de</i> år	160
Jubilæumsfonden	161
Spejderhjælpen hjemme og ude	161
Radiokonkurrencen	162
Tinka	162
En heldig patrulje	163
Den nordiske Egernjagt er begyndt	163
Sådan fejrede man 50 år.....	164
Spejderjubilæum i Finland...	165
Fotokonkurrencen	166
Den film er lige noget for dig	167
Postbox	167
En julegaveidé	168
Husflidssiden: Er det <i>din</i> pa- trulje, der skal pynte lokalet til jul i år?	169
Julehistorie: Tante Mies jule- kager	170
Til julemøde med en schweizisk trop	173
Dronningens Turnering	174
Læsehesten	174
Naturkendskab	175
Allehånde	176
Senior-siden: Sådan gør vi — i Esbjerg	177
Invitation til 20 senior- spejdere	177
Rådsklippen	178
Løsning på Jubi-Kryds	178
Til lykke med korpsets højeste udmærkelse!	178
Jule-opgave	178
Indlagt i bladet: Julekort til kolorering.	

Glædelig jul

alle sammen! ønsker redaktionen.

Ved 50-års jubilæet

10. oktober 1960

*Sode, store som små spejdere: Snese somre svandt si-
den spejderbevægelsen startedes, siden samtlige spejder-
interesserede småpiger samledes sammen som stamme.*

*Sode, små staubærende spejderpiger svor sandheds-
eden, sagde spejderløftet — stod stærke, stolte, symbolske
sammen.*

*Spejderbevægelsen spreder sig, samler senere store ska-
rer — søger sammen som soldater.*

*Spejderlejr, standlejr: Sommer, sol, strand, skov, saf-
tigt sprog. Samvittighedsfuldt steger spejderen selv sine
stege, snitter sine snittebønner, smører sit smørrebrød,
spiser sveden spejderhavregrød.*

*Skægge, sjove spejderøvelser: Spejderen spadserer,
synger skønne sange, sender sine signaler. Storartet, styr-
ket sammenhold. Sent slukker spejderne, sover som sten,
somme snorker. — Stjernerne skinner. — Sommernattens
stilhed. Således skrider sekunderne.*

*Spejderne skutter sig søvnigt, strækker sig — så styrte-
bad — så sang — standarden ses stige smukt.*

*Sympati støtter spejderbevægelsen. Spejderen strider
sin strid, står støt, symbolsk, samfundsreusende, sejrende.
Spejderen sejler støt sin sejlads — siger sandheden. Sam-
ler store skarer — snævert samarbejde.*

Sidste sats:

Stedse skulle spejderpigen sige sandheden!

Spejdersalut.

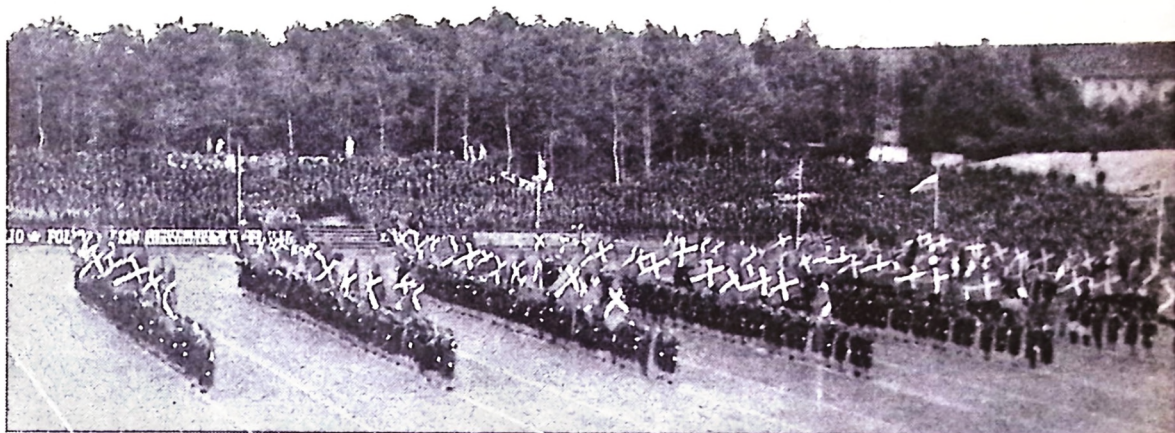
Slut.

Vibeke Malthé-Bruun

Så gik det år!

Kære spejdere!

Så gik det år, som i erindringen vil stå som „jubilæumsåret“. Vi nåede en hel del.

Husker I, hvordan vi for længe siden startede med at sælge lodsedler for at få mulighed for at købe lejrgrunde? Ja, jeg tænkte nok, at det havde I helt glemt! Men husker I måske bedre, hvordan I trænede til divisionernes udtagelseskampe om den bedste lejrpatrulje, der skulle videre til korpsturnering?

Så kom jubilæumslejrene. Ja, de var våde, nogle meget våde, men ih, hvor havde vi det godt, og vi morede os og alligevel var Danmarks blå *glade*, når himmel og jord stod i eet og lejr-gaden var et søle, som svappede op om anklerne. Der var Odensedagen, hvor nok de små af jer syntes, at hele dagen gik med at gå og stå, — men alligevel nu, hvor I har glemt strabadserne, tænker I på, hvor vi var mange, hvor fanerne så godt ud, hvor kriblende, spændende det var at høre, hvem der havde vundet korpsturneringen, og hvor tydeligt lady Baden-Powell talte, så vi kunne forstå hende næsten allesammen.

Så kom spejderhjælpen, hvor I var fulde af gode ideer og tjente mange penge sammen til syge børn, og så kune I med god samvittighed feste i dagene omkring 10. oktober, feste med slag i trommerne og brøl i trompeterne, eller med gilde i lokalet — og hvad ved jeg.

Det blev et begivenhedsrigt år, som plakaterne

på jeres væg fortæller jer om, og et år, I kan møde igen i jeres blade, når I bliver gamle.

Foran os ligger julen med alt det, den betyder for hver enkelt af os, store og små.

Og på den anden side ligger hverdagen.

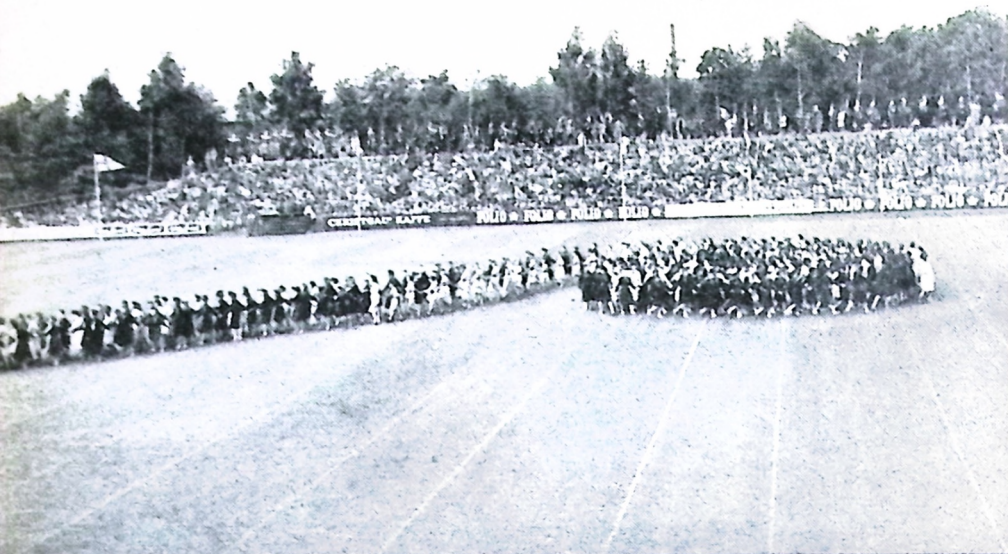
Jeg kender mange små spejdere, som siger: Ih, hvor vi glæder os til bare at være os selv og hygge os i troppen. Næste år skal vi bare have en lille-bitte lejr for os selv!

Ja, nu skal I dyrke troppens og patruljens familiefølelse, den lille gode følelse af, at vi holder sammen, vi kender hinanden, og vi har vore små hemmeligheder, som ikke kommer andre ved.

Vigtigst af alt er det, der sker hjemme hos jer selv, det er, som der også står i fædrelandssangen: „— der har jeg rod, derfra min verden går.“ Spejderverdenen begynder i patruljen og troppen, og er det en lille god verden, så bliver der også muligheder for at forstå, at som ringe ligger der udenfor den andre verdener, divisionens, korpsets og hele den store verdens spejderkreds. Og så er det så fornøjeligt, at når der er gået nogen hverdagstid, så møder man igen små spejdere, som vil spørge: Skal vi ikke snart i en stor lejr? Skal vi ikke snart lave noget, hvor vi allesammen er med?

Jo, naturligvis skal vi det, stol på det, vi mødes igen! — Men foreløbig siger vi *glædelig jul og god hverdag!*

Immerofni

Så gik *de* år

*fra oldtid til
helikopteralder ...*

Fortid og nutid blev knyttet stærkt sammen i dette år. Vi beder en gammel spejder fra den grå oldtid binde en afsluttende sløjfe ved at fortælle, hvad hun mener om Det Danske Pigespejderkorps før og nu ...

Hvordan føles det at vende tilbage til D. D. P. efter så mange år?

„Gylle“ var spejder i den første patrulje i 1910, eller rettere den ene af de første patruljer, nemlig den der startede på Kruses Skole på Frederiksberg, men hun var også med i jubilæumslejrene i sommer, og på Odensedagen. Ja, nu ved du, hvem hun er, ganske rigtigt, den spejder, der på Odense Stadion overrakte sin gamle patruljes skjold som præmie til Åkirkebyholdet for udholdenhed.

„Gylle“ hedder rigtigt fru Eli Gylling f. Lilliequist. Hun fortæller, at hun har gennemløbet alle graderne fra menig spejder, korporal, patruljefører, tropsassistent og tropsfører, og var spejder til 1920. Fra 1920–40 boede Gylle i England, og i sommer fejrede hun altså korpsets jubilæum med os på Fyn.

Kære Gylle, hvordan var det at gense Det Danske Pigespejderkorps efter så mange år?

På Odensedagen, da jeg så alle de blå pigespejdere myldre ind (vi var jo selv gule i starten) og så alle fanerne marchere ind på Odense Stadion, kunne tankerne ikke lade være at gå tilbage til legepladsen i Frederiksberg Have, hvor vi med megen iver og alvor legede spejdere for næsten 50 år siden. Det var jo noget ganske andet dette her, det var der jo ingen af os, der havde forestillet os, at vi nogensinde skulle komme til at opleve, og det var meget, meget mærkeligt.

Hvad lavede I derude i Frederiksberg Have?

Vi havde øvelser med stav, bl. a. øvelse i stokkeslag, men vi bandt også knob og øvede os i brug af kompas. Der var ingen, der vidste noget om noget som helst, vi begyndte alle absolut blanke, men med iver, nysgerrighed og gå-på-mod, og så med Baden-Powells spejderbog i hånden.

Når du kom ud i de forskellige jubilæumslejre (Gylle besøgte dem alle i sommer), synes du så lejrlivet var meget anderledes, end da du var spejder i gamle dage?

Når jeg gik rundt i lejrene, ja, så tænkte jeg slet ikke *tilbage*, så var det ligesom i gamle dage, og det var ligesom om, jeg aldrig var holdt op med at være spejder. Humøret og energien var den samme. Dernede stod en lille spejder og hamrede en pæl i, og hun ramte mange gange ved siden af, ganske ligesom vi gjorde, da vi begyndte. En anden spejder sad og snittede en træpløk til med samme slags kniv, som vi brugte, og pløkken blev akkurat lige så skæv, som vore blev i gamle dage.

Men I er jo mange flere, og I er også dygtigere, end vi var. Og når jeg rigtig tænker på jubilæumslejrene, og de 50 år der er gået, så går det op for mig, hvor svimlende forskelligt det hele var. De første år var jo ikke bare *vore* — men også D.D.P.'s rekrut- og senere II kl.s prøvetid, forstået på den måde, at vi ikke kunne noget videre. I de første år regnedes det for en hel bedrift at tænde et or-

dentligt bål, og ingen drømte om, at man kunne drive madlavning til mere end kogte kartofler, eller måske til stegte bøffer, der krydredes ekstra ved de uundgælige ture ned i bålet.

Det er mere sandt, end I tror, når du bruger udtrykket fra oldtid til helikopteralderen. Alle disse ting, som I ved og kan, skulle vi jo først erfare os til og lære fra grunden, og ingen af os 6 piger, der legede spejdere på Frederiksberg i 1910 anede, hvad det var vi startede, eller drømte om at verdenspigespejderchefen en dag ville komme på besøg til et 50-års jubilæums 7 lejre i en helikopter! Husk at i 1910 var flyvningen jo ikke rigtig kommet igang endnu.

Og det var godt at se, at så meget af „det gamle“ var i behold. Ånden var den samme. Alle så ud til at være lige så glade for at være spejdere, som vi var. At se hvordan korpsets ledere var i stand til at få alt til at glide uden kommanderen eller råben op, det var en oplevelse, der varmede.

Der er ingen fare for, at det ikke skal gå korpset godt de næste 50 år. Dygtigere er I, men ånden er den samme som før, og jeg kan ikke lade være at gå tilbage i tankerne til Baden-Powell og undre mig over, hvilken enorm personlighed og menneskekender han må have været, at han kunne skabe noget så holdbart midt i denne forvirrede verden.

★

Jubilæumsfonden

bliver på ca. 213.000 kr.

Hvad er det for noget? Jo, det var jo alle de penge, der kom ind til jubilæumslotteriet, alle de lodsedler vi solgte i begyndelsen af året. Pengene skal gå til indkøb, leje, indretning af lejrpladser, hytter m. m. Nu gælder det bare om at finde nogle gode steder rundt om i landet.

★

Spejderhjælpen

- hjemme og ude

Det samlede beløb fra alle fire korps blev 277.890 kr.

Fra vort korps indkom 78.807 kr.

Ideen med spejderhjælpen blev de fleste steder vel modtaget og rigtigt forstået, og der var mange,

Nogle havde slået sig ned som ekspertskepudser

der arbejdede flittigt for de penge, de tjente til spejderhjælpefonden, og der var mange, der hjalp os med at være arbejdsgivere, og sammen kan vi glæde os over de mange penge, vi nu kan hjælpe andre med.

De norske pigespejdere

havde også deres „spejderjobben“ i september; véd I, hvad de „jobber“ penge sammen til?

De vil bygge et hus, et hjem for åndssvage børn i Nordnorge. Resultatet af den norske spejderjob blev 175.752 kr.

Fint præsteret af vore norske kammerater.

I Finland

har de en opgave, der hedder Operation Hjerte, læs om den under „Sådan fejrede de“, hvor der fortæles om Finlands jubilæum.

Også i Sverige

har de en stor hjælpeopgave, de bygger et hjem for handicappede børn og unge, kaldet Trekløverhjemmet, og de håber at kunne bygge et til senere. I maj opfordredes alle blåmejser og spejdere til at give deres ugepenge for den første uge i måneden til Trekløverhjemmet.

RE.

Radiokonkurrencen

Korpskontoret modtog ialt 1260 besvarelser. — Løsningen var: SPEJDERLIV ER FRILUFTSLIV.

Det var et meget spændende øjeblik, da vinderne skulle udtrækkes af bunken. På billedet ser I, hvordan det foregik. Et par dage efter sidder den heldige patrulje fra Nørresundby akkurat på samme sted i Spejderhuset. Heldige var de, men det var også en flink og glad patrulje, der gjorde deres trop ære. På næste side kan I læse om Oneida-patruljens jubilæumsfærd til København.

Følgende vindere blev udtrukket:

1. præmie: „Oneida“ Nørresundby, Cimbrer Div. Patruljen vandt Københavnerrejsen.

Bogpræmier:

Marianne Kristensen, Fredericia.

„Yksi“, Sjangeli, Vildgæssenes div.

„Lærkerne“, 1. Rødby trop, Lolland div.

„Gnisten“, 1. Esbjerg trop, Blåvand div.

„Storkeungerne“, 4. Fredericia, Olav Rye div.

„Falkene“, Alexandra trop, Vejrhøj div.

„Bjørnene“, 2. Klampenborg, Mølleå div.

„Mågen“, Krabbes trop, Skive, Hede div.

„Moccasinerne“, 9. Aarhus trop, Sct. Clemens div.

„Lærkerne“, Frie Fugle, Limfjords div.

Tak til alle de mange, der medvirkede i radioudsendelsen.
fra Aase, Maq og Ruth

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

EN HELDIG PATRULJE

Da Oneidapatruljen vandt radiokonkurrencen

„Å nej da!!“ råbte vi alle i kor, da vi åbnede den udtrukne kuvert og så, hvem der havde vundet københavnerturnen.

„Oneida!!“ Hvad betyder det? Vi gættede på alt lige fra stjernebilleder til sommerfugle, men Oneida viste sig at være navnet på en indianerstamme, der kommer fra Nørresundby, fra en trop, der hedder Ane Dam's Trop. Ane Dam er nu ikke tropsfører, men en historisk skikkelse, en godhjertet og hjælpsom kvinde, og det er jo ikke det ringeste forbi, lede, man kan sætte sig i en trop. Oneida betyder også „Tårnfalken“ på irokesisk, og hvis du har læst „Læderstrømpe“, behøver jeg ikke at fortælle dig, hvad irokeserne er for nogle.

Nå, irokeserne fra Nørresundby var nogle heldige kartofler, for deres besvarelse på radiokonkurrencen var altså den, der blev udtrykt, og vi ringede straks til Ålborg, for at divisionschefen kunne skikke bud til dem.

Patruljeføreren, som hedder Anette, var lige ved at tabe både næse og mund og skraldespanden også — men da hun kom til sig selv, var hun ikke sen til at løbe rundt til kammeraterne, og et par timer senere fik vi telefonisk besked fra Ålborg, at alle irokeserne havde fået lov til at komme. Det var onsdag aften, torsdag pakkede de, fredag gik de ombord i Ålborgbåden, og lørdag morgen var de i København.

Det blev nogle travle og begivenhedsrige dage for Oneida.

Allerede lørdag startede de ud på „Sightseeing“ med Marianne og Trille, idet de havde medbragt en lang ønskeseddel på de ting, de gerne ville se. De boede i spejderhuset, hvor der blev gjort megen stads af dem, og samme aften var den store jubilæumsfest på Gammel Hellerup Gymnasium. Udenfor indgangen stod spejdere med fakler, og jubilæumskantaten indledede den festlige aften. Så blev korpslejrfilmen vist, og siden var der stort traktement, og selv om ferskner med ost på og oliven ikke er daglig kost for irokeserne, syntes de dog, det var sjovt og overraskende, de skålede i sodavand med korpsets honoratiores og morede sig umådeligt over revyen bagefter. Det var en træt lille flok, der gik hjem ved midnatstide, og det var svært nok at komme op til kl. 10 næste dag. Søndagens program bestod i besøg i Radiohuset kl. 11. „En lille kold ret“ (som var den største, de havde

set) på en cafeteria i byens hjerte, en tur til Danmarks Akvarium og fiskerimuseum i Charlottenlund, te i spejderhuset med „radioudvalget“, og så tog hele flokken til Jægergården.

På Jægergården var der dejligt, og der var travlt, for der skulle være patruljeførertræning. Mandag tog Oneida en tur til Helsingør og Sverige, og næste dag var de på farten igen. Pakke, køre til København, ud til Tuborg, hvor de skulle se det hele „fra byg til bryg“ og endte med at drikke alt for meget sodavand!!! — Børnegårdens børn kiggede mindst lige så nysgerrigt på Oneida, som omvendt, og senere kiggede Oneida på alle dyrene i Zoo og fodrede Malajbjørnene med alle de brød, som jubilæumsgæsterne ikke havde kunnet spise lørdag. „En spejder er god mod dyr“. Opholdet i storbyen sluttede med en hyggelig aften hos Aase, med film og kæmpelagkage med lys og Oneida i flodeskum, og så var det tid at komme til båden, og irokeserne vinkede lidt trøtte, men glade farvel.

På gensyn kære venner, vi var glade for at have jer.

Ruth

Hej, alle Egern! Pas på her!

Den nordiske egernjagt er begyndt ...

Vi skal have fat i 4 EGERNPATRULJER, en fra hvert af de nordiske lande. Hvem melder sig?

Ja, det kan ikke nytte, at I kommer masende ind ad døren i morgen. Vi skal have et billede af jer, et godt og klart billede, men I skal også fortælle lidt om jer selv, hvad I hedder, om hvor gamle I er og om jeres hobby. Og så skal I fortælle lidt om selve patruljen, hvad I laver, hvad I holder mest af o. s. v. Endelig skal I tegne patruljedyret, korpsets emblem og fortælle ganske kort om det korps, I tilhører.

Ideen er den at finde den helt rigtige Egernpatrulje fra hvert af de nordiske lande og lade dem fortælle om sig selv i de nordiske pigespejderblade.

Måske er jeres patrulje den, vi skal bruge, måske bliver det jer, der kommer i bladet.

Lad mig høre fra jer Egern, i januar, men jeg skal have det senest d. 15. januar.

Red.

Sådan fejrede man 50 år

i nogle af de andre jubilerende spejderkorps

Great Britain.

Storbritannien fejrede sit jubilæum med mange lejre fordelt i de forskellige counties og en kæmpejubilæumsfest i London, hvor omtrent 1000 spejdere medvirkede i et 3-dages festspil, der opførtes for ca. 40.000 tilskuere.

Jubilæumsforestillingen foregik på Wembley stadion og indledtes med, at spejderne fra 1910 hilste spejderne af 1960. Som I kan se på billedet var der også et hold danske med (de fleste fra Frederiksværk), og desuden var Finland, Australien, Canada, Irland og Sydafrika repræsenteret. – Derefter kom duelighedstegnenes parade. Hvor var det fikst sat op – allermorsomst „Fuglekender“-mærket, med spejdere udklædt som fugle, en endda med rede, og den lagde æg til alles fornøjelse.

Så fulgte et symbolsk spil – „Soys rejse“ – med 700 deltagende „skuespillere“. Det var ikke et spejderspil i egentlig forstand, men handlede om, hvordan pigen Soy begiver sig ud for at befri planeten Thera for en ond magt, der gør alle menneskene bange og rådvilde, og som hverken videnskabsmænd eller filosoffer kan bekæmpe. – Soy må rejse langt og har kun sin egen indre stemme, den evige godhed, til at hjælpe sig gennem de lande, hun under sin rejse bliver opholdt i. Et sted har menneskene travlt med at tælle deres penge, og har ikke tid til andet, et andet sted bruger folk al

deres tid til at more sig, mens de et tredje sted ser så sort på alt at de kun kan klage, og et fjerde sted kun har øje for at jage med tiden og følge urets visere.

– Alligevel lykkes det Soy til sidst at finde folk fra alle disse steder, der sammen med hende hjælper Theras befolkning fri af den onde magt, og hele Theras befolkning jubler og får tillid til fremtiden. – Som en festlig afslutning trådte Lady Baden-Powell frem og talte til de mange spejdere, der var samlet, og alle var enige om, at det havde været en strålende jubilæumsfest, da de begav sig ud til de ventende busser, der i sommernatten skulle køre dem hjem til Yorkshire, Lancashire og de mange andre fjerne -shires, hvorfra de var kommet til deres jubilæumsfest. *Aase.*

En gylden strøm af tulipaner har flydt gennem Canada i 1960!

Forestil jer en gylden flod mere end 4.000 miles fra Newfoundland til British Columbia – en flod af syv hundrede tusinde gyldne tulipaner, plantet af de canadiske pigespejdere.

Løgene skulle ikke lægges i private haver. De skulle blomstre i offentlige parker og haver, overalt hvor spejderne har modtaget hjælp og opmuntring.

På denne måde siger de canadiske pigespejdere tak for alt, hvad der er blevet gjort for spejderbevægelsen

GREAT BRITAIN

Fra jubilæumsfesten på Wembley Stadion. En spejder i uniform fra 1910 bliver af en spejder af 1960 præsenteret for de udenlandske gæster

OGSÅ I FINLAND

fejrer man det ene af spejderkorpsernes 50-års jubilæum. Over 30.000 pigespejdere, og næsten lige så mange drengespejdere, har startet en fælles hjælpeaktion, kaldet „Operation Hjärta“, gennem hvilken de skal samle selvindtjente småbeløb (i lighed med „Spejderhjælpen“) til indkøb af et kostbart apparat, et såkaldt kunstigt hjerte, der skal bruges på børnehospitalet i Helsingfors, for derved at kunne hjælpe så mange flere hjertesvage børn til helbredelse gennem operation. Denne hjælpeopgave startede i slutningen af maj og sluttede i september.

SPEJDERJUBILÆUM I FINLAND

(Fra vor finske korrespondent)

I slutningen af maj afholdtes også en stor jubilæumsparade i Helsingfors, hvor lady Baden-Powell talte til over 15.000 spejdere på Stortorget. Det var meget festligt, med majsol over blåhvide faner og fantasifulde patruljestandere. En hel uge gik spejderne hver dag i uniform, og spejderugen sluttede med afholdelse af en udstilling ved det olympiske stadion i Helsingfors. Det hele var arrangeret som en lejr med opvisninger, forskellige former for aktivitet og opvisning for offentligheden, og varede to dage.

I begyndelsen af november, på Allehelgensdag, vil der blive afholdt en stor landsfest i koncerthuset i Åbo, arrangeret af Finlands Flickscoutunion og Finlands Scoutunion, og inden året er omme vil der udkomme et historisk billedværk om spejderbevægelsen i Finland, 1910–60. Måske hører du til dem, som har en spejderkammerat i „de tusen sjöarnas land“... og så er det jo muligt, at du får den bog til jul, men sådan noget skal man jo ikke tale højt om.

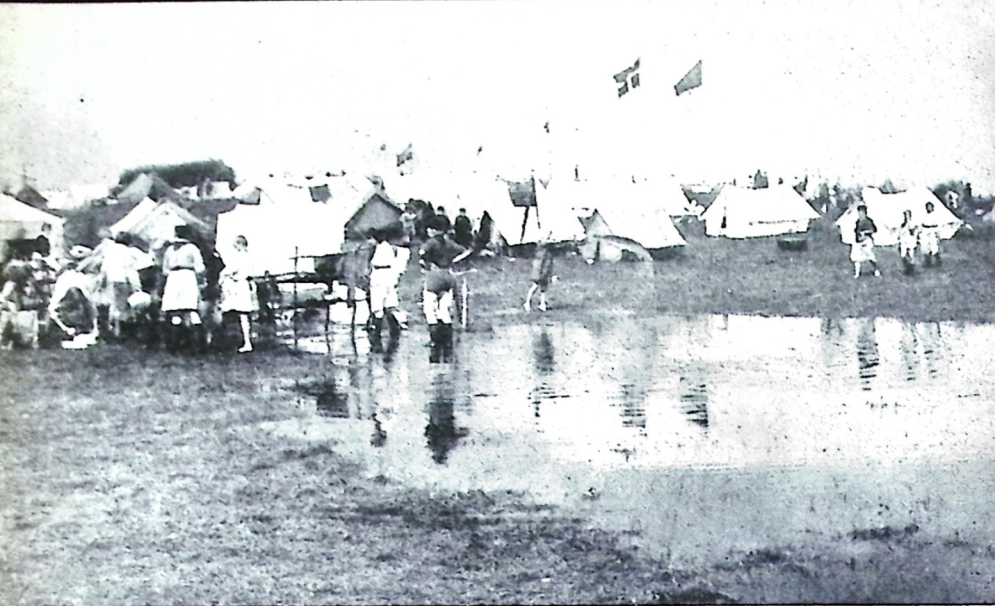
Med jubileumshälsning från

— tt —

Øverst: Over 15.000 scouter fyldte stortorget i Helsingfors ved jubilæumsparaden den 26 maj.

Nederst: Med en blomsterbukett mötte Finlands flickscouters unionschef Helvi Sipilä lady Baden-Powell.

Fotokonkurrencen

Der blev indsendt mange gode billeder i anden omgang, men der kom ikke nok billeder ind til konkurrencens 2. afdeling.

Da vi ikke har modtaget et eneste indendørs billede, har vi opdelt de tilsendte billeder i de 3 grupper a—b—c og præmieret de to bedste indenfor hver gruppe som lovet. Men foruden de præmierede billeder er der mange, der er så gode, at vi gerne vil bringe dem her i bladet ved lejlighed, og det håber jeg, vi må få lov til. I skal nok blive underrettet herom.

De præmierede billeder er:

A-GRUPPEN (der omfatter billeder fra storlejrene eller udendørs spejderbilleder).

1. præmie Et regnvejrsbillede indsendt af *Lil Normand*, Ry, Jylland. (Øverst på denne side).

2. præmie tilfalder *Lillian Andersen*, Kgs. Lyngby, for et lejr-billede (i tørvejr). (Vi bringer billedet senere).

B-GRUPPEN (billeder fra patrulje- eller tropssplads, der skal ske noget på de billeder).

1. præmie (for billedet på forsiden) tilfalder *Elsebeth Nielsen*, Brande.

2. præmie får *Lillian Jensen*, Grenå, for sit billede af patruljen i færd med at smøre mad. (Vi bringer billedet senere).

C-GRUPPEN (Kendte personer eller portrætter).

1. præmie til *Lisbet Ravn Christophersen*, København, for billedet af „Tot“ med Roden (Juelsberg).

2. præmie *Lillian Jensens* billede af lady Baden-Powell i regnvejr. (Vi bringer billedet i næste nummer).

Ekstrapræmie på 5 kr. til 11-årige *Kirsten Klitgård* fra Viborg for „Morgengymnastik“.

Nu da vi er så godt i gang, husk, jeg er altid meget interesseret i jeres gode billeder, også fra dagligdagen i trop og patrulje. Vi får brug for mange gode billeder i det kommende år. Gør jer umage for at belyse rigtigt og vær ikke bange for at gå tæt på.

Held og lykke!

Red.

Den film er lige noget for dig!

Korpslejrfilmen 1960 har haft premiere...

Ved jubilæumsfesten d. 15. oktober i København blev korpslejrfilmen vist for første gang og modtaget med stor begejstring. Den kan du glæde dig til! Selvfølgelig er der masser af optagelser fra netop den lejr, du var med i, og hvis du ikke havde mulighed for at se de andre lejre, så har du din chance nu. Sæt dig op på kasteskafet, bagpå hos din lille kammerat „Fortidsspejderen“, eller flyv med helikopteren, så får du oppefra set, hvordan spejderne på Tybrind stod stillet op i et „Velkommen“, da ladyen kom. Du kommer til gudeløb på Juelsberg, i indianerlejr på Sandagergård og kan hjælpe med at færgе luftmadrasser gennem kanalerne på Erholm. Sammen besøger vi Brahe-Trolleborg og hører dronningen tale ved lejrbalet en dejlig aften i parken. Vi er

Parat til optagelse

POSTBOX

Hallo! Er der aldrig nogen, der kunne tænke sig at bede om en dansk penneveninde?

- 1) Her er en 14-årig spejder fra Sjælland, der gerne vil korrespondere med en fra Sønderjylland.
- 2) En 16-årig sønderjyde vil gerne i forbindelse med en københavner.
- 3) En 11-årig fra Roskilde ønsker sig en peninde i Jylland og.
- 4) En 9-årig blåmejse fra Sønderborg vil gerne i forbindelse med en blåmejse fra København.

Hvis nogen ønsker det, skriver jeg gerne til Spanien, Japan eller andre lande.

Fromse

Fromse fortæller, at hun i dette år har haft 280 postboxhenvendelser, og beder mig sige, at hvis I gerne vil have omgående svar fra hende om hun kan skaffe de ønskede adresser, eller eventuelt tilbyde noget andet, da må I være søde at sende en frankeret kuvert med jeres navn på, så vil Fromse svare, så hurtigt hun kan.

Dette betyder ikke, at I ikke får svar, hvis I ikke sender svarporto, I vil som sædvanlig høre fra Fromse, så snart hun har den ønskede adresse til jer, men så må I være tålmodige, for der kan godt gå lang tid.

Altså, hvis I ønsker hurtigt svar — vedlæg frankeret svarkuvert.

Red.

Vi sender Fromse mange lykønskninger, for Fromse har lige fejret 40 års spejderjubilæum, og vi siger tak for de mange, mange breve, du skriver og har skrevet og vil skrive i fremtiden.

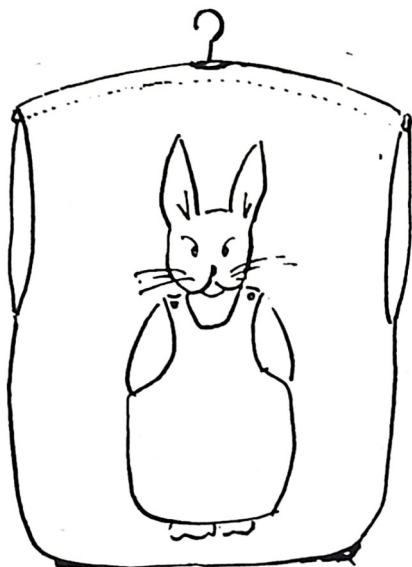
Kærlig hilsen og tak
fra Fromses peninder.

med, hvor der sker noget på Risinge og Hverringe, tattoo, dejlige flagparader, der kulminerer på Odensedagen. Du får lov at stå lige ved siden af ladyen på ærestribunen og se det hele tæt på, se dig selv, og være med at sende balloner op og glæde dig over, at du alligevel traskede de lange veje, for at vi alle kunne være sammen. Når du ser filmen, er det, som om vi er sammen igen allesammen, du vil forstå bedre, at i jubilæumslejrene var vi alle *sammen*, selv om vi var spredt. Der er megen regn i filmen og mange smil, og hvis farverne sommetider er lidt blege, så er det fordi, vi ikke fik så megen sol, som vi havde ønsket os. Men at vi havde det dejligt i lejrene trods strabadserne, er der ingen tvivl om, tvivler dine forældre mon? Så lad dem se korpslejrfilmen næste gang I har forældremøde.

Tak til Jes Jessen, Jytte Jens og Trille — og god fornøjelse allesammen.

R. E.

EN JULEGAVEIDE

Ninkaninus
præsenterer sig
som
„en nyttig pose
til at
have ting i“

Dette er en pose til snavset tøj, med et ekstra lille rum til nylonstrømper (kaninens forklæde), men den kan også laves, så den kan bruges til reparationstøj, eller måske huer, vanter o. l. i entreen (den må da ikke være for dyb, for så finder man aldrig det, man leder efter).

Men *min* pose er til snavset tøj, derfor har den en lynlås i bunden, så den let kan tømmes.

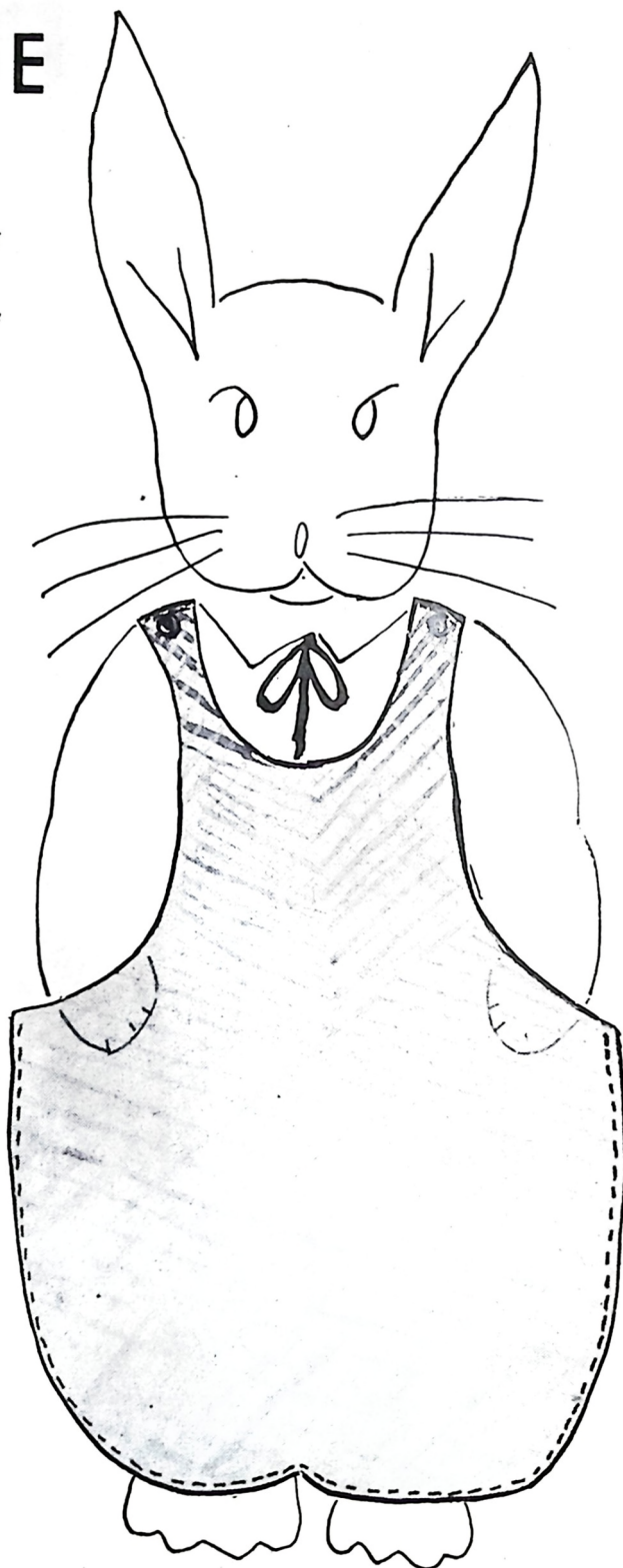
Den er af ensfarvet blå bomuldsstof, 60 cm dyb og 40 cm bred.

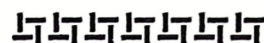
Hvis du vil lave den som min, skal du altså bruge en rest bomuldsstof, der (evt. syet sammen) bliver ca. 45 x 130, eller hvis du køber et nyt stykke, 75 cm i 90 cm's bredde. Desuden skal du have en lynlås på ca. 35 cm, en bøjle og lidt stofrester.

Min Ninkaninus er 40 cm høj og har lyserødt ansigt og poter af flonel, rødternet bluse og blåternet forklæde. Øjne, snude, knurhår og krave er broderet på, slipset er en sløjfe, der er sat på til sidst. Hvis du laver posen af ternet stof, skal du lade kaninen få tøj på af ensfarvet stof i 2 forskellige farver.

Først klippes posen til, foroven skal den have facon efter bøjlen. Åbningen foroven, hvorigennem bøjlekrogen skal stikkes, og åbningerne i siderne skal evt. kantes med et kantebånd i en anden farve, det er ikke nødvendigt, men ser pænt ud. Lynlåsen syes derefter i bunden, men vent med at sy posen sammen til du har anbragt kaninen udenpå.

Ninkaninus skal være så stor som mulig. Tegn ham op på et stykke papir i passende størrelse og klip de enkelte dele ud i stof. Først rir du blusen på, så hoved og poter. Det hele sys på med knaphulssting. Forklædet er dobbelt og syet sammen hele vejen rundt (undtagen forneden), vendes og presses pænt. Sy det så fast på maskine, men kun de steder, hvor der er en punkteret linie på tegningen, det skal jo være en lomme. Sy selerne fast foroven, der kan du sætte en knap, hvis du synes. Til sidst sys selve posen så sammen i siderne og foroven og stryges.

HUSFLIDSSIDEN:

Er det *din* patrulje, der skal pynte lokalet til jul i år?

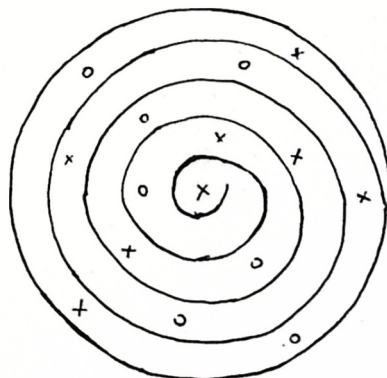
*Så var det måske en idé at lave
en juleniseglidebane.*

I skal bruge et stykke hvidt karton eller stift tegnepapir, lidt rødt karton, lidt grønt karton (eller trækpapir), saks, lim og sytråd.

Først tegner I en cirkel, ca. 17 cm i diameter (altså større end tegningen) og klipper en snegl eller spiral som vist på tegningen.

Nisserne og grantræerne tegnes på henholdsvis rødt og grønt karton og klippes ud. Der skal bruges ca. 8 af hver slags, og de skal være ca. 3 cm høje. Ombuk fodstykkerne på nisserne og træerne og sæt dem fast på sneglen med lim, fordelt som vist på tegningen, et træ, en siddende nisse, et træ, en løbende nisse, et træ o. s. v. Husk, at nisserne skal vende næsen samme vej.

Når I har limet det hele fast, sætter I en sytråd i det midterste juletræ og hænger uroen op; det ser ganske sjovt ud med alle nisserne i fuld fart ned ad bakke, mens sneglen drejer rundt.

Tante Mies julekager

Det begyndte i november med, at Kirsten fik mæslinger.

Da vi holdt familieråd ude i køkkenet, efter at doktoren var gået, rystede mor alvorligt på hovedet og sagde, at hun håbede ikke, at det ville gå ud over julen.

Tag det roligt, sagde far, du kan da forstå, hun bliver rask længe før den tid.

Ja, men bare ingen andre så får det, sagde mor, men så rystede Anders på hovedet og spurgte, hvem i alverden det skulle være, når vi alle sammen havde haft det.

Man kan aldrig vide, sagde mor, og sådan siger mødre altid.

Man kan aldrig vide, siger de, selv om det var noget så oplagt dette her med mæslingerne. Både Anders og jeg har haft det for længe siden, og Kirsten er den yngste, så der er ikke flere af os, der kan få det. — Ja, det kunne selvfølgelig være mor eller far, men jeg tror nu ikke, det var det, hun tænkte på.

Kirsten blev rask igen meget hurtigt, og der var ingen andre, som fik mæslinger, men der hændte noget, som var værre, og det var, at tante Mie blev syg. Tante Mie er egentlig mors tante, og hun er det allersødeste og rareste menneske, der findes, men tante Mie lider af hospitalsskræk. Hun er overbevist om, at hvis hun kommer på hospitalet, så dør hun, — og jeg vil hellere dø en naturlig død hjemme hos mig selv, siger tante Mie. Både Anders og jeg har ligget på hospitalet, og vi prøver at fortælle hende, at det er ganske sjovt, men det vil hun ikke tro. Desuden har mor været sygeplejerske, og når tante Mie bliver syg, så siger hun bare til doktoren: De skal ikke tage Dem af mig doktor, jeg har den sødeste niece, som er sygeplejerske, hun pas-

Julehistorie af Guri Sjøvold

ser mig så udmærket. Og doktoren er jo bare glad til, og siger ikke et ord mere om hospital.

Nå, tante Mie var altså syg, og mor måtte tage sig af hende. Det vil sige, at hun måtte tilbringe det meste af sin tid hos tante Mie. Hun måtte for eksempel være der om natten, og det resulterede i, at vi sov over os 3 gange på en uge. De første gange skrev far en seddel, men den tredje gang nægtede han det pure. Klokken var halv ni, da Kirsten vågnede og øjeblikkelig vækkede os andre, og vi fo'r ind til far, søvnige og forvirrede alle tre. Da far var så vågen, at han opfattede situationen, så han på Anders og sagde: Du Anders, er du ikke lidt forkolet? Jeg, sagde Anders lidt forbavset, nej, jeg er ikke spor forkolet! (Anders er somme tider lidt langsom i opfattelsen). Og du Birgitte, sagde han til mig, du har ondt i hovedet, ikke sandt? (Far er den eneste, som kalder mig Birgitte, alle andre siger Bibi). Jo, det har jeg da, sagde jeg og lo (man bliver virkelig lidt underlig i hovedet af at sove over sig). Det var det, jeg tænkte, sagde far, og Kirsten har det ikke helt godt efter mæslingerne. Jo, sagde Kirsten, jeg har det helt godt, og jeg vil i skole. Jeg tror, det er bedst, I bliver hjemme alle tre, sagde far, så kan mor skrive en seddel til i morgen, for jeg tør ikke skrive, at vi har sovet over os for tredje gang i denne uge, jeg bliver stillet for skoleretten, hvis der er noget, der hedder sådan. Så gik far på kontoret, men før han gik, sagde han, at som en slags bod, fordi vi forsømte skolen uden særlig grund, skulle vi arbejde med lektier hele dagen, og vi kunne bare prøve på at gå udenfor en dør.

Anders gik næsten øjeblikkelig i gang med matematikopgaverne, for det er det bedste, han ved. Det havde været bedre, om han havde læst på de tyske gloser. Jeg skrev stil, og Kirsten regnede mindst 50 regnestykker. Ingen ville tro, at hun havde været syg. Ud på formiddagen kom mor hjem, og hun så meget forbavset ud, da hun så os. Hvad skal det betyde? spurgte hun strengt. Vi fortalte i munden på hinanden alle tre, og Anders og jeg syntes, det var morsomt, men mor syntes ikke, det var spor morsomt. Hun sagde, at man kunne blive straffet for at holde sine børn hjemme fra skolen uden grund, og desuden trængte vi til al den skolegang, vi kunne få, og så gik hun ud og købte et vækkeur, som hun forærede Kirsten, hun var slet ikke sikker på, at hverken Anders eller jeg ville reagere på sådan en indretning, sagde hun. Det var jo temmelig fornærmende sagt, men Anders fik oprejsning, da far kom hjem, for han havde købt et vækkeur til Anders.

Tante Mie var alvorligt syg. Mor kom kun hjem midt på dagen en tur, lavede lidt middag til os, og ellers måtte vi klare os selv. Vi lavede morgenmad og aftensmad efter tur, vaskede op en dag hver, og formiddagskonen hos familien Strand ovenpå forbarmede sig over os og gjorde rent

en gang om ugen. Det snavsede tøj tog mor med og vaskede hos tante Mie og kom så tilbage med rene strømper, og sådan noget, som vi aldrig husker at tage på, hvis ikke mor lægger det frem. Lidt efter lidt gik det helt godt for os, og næsten uden at vi lagde mærke til det, var vi kommet langt ind i december måned. Rundt om i ejendommen var alle husmødrene i gang med julerengøring, bagning og sådan noget. Vi lagde knap nok mærke til det, i hvert tilfælde var der ingen af os, der tænkte på, at det skulle gøres. Vi er så vant til, at den slags bliver gjort, at vi vist næsten tror, det går af sig selv. Derfor fik vi lidt af et chok en dag ved middagsbordet, da mor begyndte at snakke om det. Vi får vel ikke gjort noget rent til jul i år, sagde hun. Vi forsikrede hende om, at det gjorde da ingen verdens ting, og det var der ikke et levende menneske, der lagde mærke til alligevel. Nej, i hvert tilfælde ikke i denne familie, sagde mor og lo, men så blev hun alvorligere og sagde, at vi fik vist heller ikke bagt noget. Jeg tror ikke, hun lagde mærke til, at vi pludselig tabte underkæben alle fire, for hun snakkede bare roligt videre og sagde, at hun var glad for, at tante Mie var i bedring, og det slet ikke var umuligt, at hun kunne tage hende med hjem i en bil, og få hende med hjem til os juleaften. Det sidste var jo en god nyhed, for vi havde ærligt talt været temmelig spændte på, hvordan det ville blive juleaften.

Lidt senere gik mor af sted til tante Mie igen, og far gik på kontoret (han har vældig meget overarbejde for tiden), og Anders sammenkaldte til familieråd ude i køkkenet. Det var os tre + Karl, han bor ovenpå, men er mindst lige så tit hos os, som hjemme. Det er meget praktisk i grunden, for Karl har udelukkende voksne søskende, som forærer ham en masse fine sager, og det tager han alt sammen med ned til os.

Anders gik løs på problemet med det samme. — Vi må bage, sagde han

og så på os andre. Hvis vi skal gøre os håb om at få nogle kager til jul, må vi bage dem selv, og vi må begynde nu, når hverken mutter eller fatter er hjemme. Du, som har skolekøkken, sagde han og så på mig, du må kunne fremtrylle nogle kager.

Jeg protesterede så godt jeg kunne og sagde, at skolekøkken var det, jeg var dummet i, og at jeg ikke interesserede mig for husligt arbejde. Anders sagde, at det var noget pjat, for piger havde vær så god at interessere sig for den slags, og forresten så var jeg da interesseret nok i at spise kagerne, og efter som de altså ikke lavede sig selv, så var jeg nødt til at interessere mig for, hvordan de skulle laves. Jeg måtte indrømme, at jeg er glad for kager, selv om jeg langt fra er sådan en kagegris som Anders, men jeg gik da med til, at vi forsøgte at bage dem selv. Kirsten sagde ingenting, for det er hun for fredelig til, og Karl sagde, at vi skulle bestemme, for det var os, der boede her, men han kunne jo godt hjælpe os med et og andet, som f. eks. at hakke mandler. Så var der spørgsmålet om, hvad vi skulle bage. — Klejner! sagde Anders uden betænkning, det er det bedste han ved, men han får det kun, når vi er på besøg hos nogen, der har

bagt dem, for mor bager dem aldrig — uvist af hvilken grund. — Hent kagebogen, sagde Anders, og Kirsten løb villigt ind og hentede mors store fine kagebog. Vi slog op på *Klejner nr. 1*, og jeg læste højt af opskriften: $\frac{1}{2}$ liter piskefløde, hm, sagde Anders, en halv liter fløde, har vi det? Karl så efter i køleskabet og meddelte, at der stod en halv flaske. — Men den må vi ikke tage, den er til søndag, sagde Kirsten. — Spiller ingen rolle, sagde Anders, vi klarer os uden flødeskum på søndag, læs videre! Jeg læste, 250 gram sukker, 30 æggeblommer. — 30 æggeblommer! hylede Anders og Karl i kor, er du skruptosset, læs en gang til! — Der står 30, I kan selv se. — Mor bliver rasende, hvis vi tager så mange æg, sagde Anders, har vi så mange forresten? Karl så efter i køleskabet igen, og det havde vi ikke. — Find på noget bedre, sagde Anders, er der ikke noget, der hedder klejner nr. 2? Det var der med 15 æggeblommer. — 15! sagde Anders, og var stadig betænkelig, findes der ikke flere opskrifter. Der var en *klejner nr. 3* også, og vi bestemte os for den, fordi der ikke var nogen nr. 4. Nr. 3 havde 12 æggeblommer, men selv det gjorde Kirsten betænkelig. — Det er for mange, sagde hun, mor

bruger aldrig så mange æg, når hun bager noget. — Jamen, du har aldrig set hende bage klejner, sagde Anders, og tænk på, hvor overrasket hun bliver, når hun kommer hjem i morgen og ser en stor kasse fuld af klejner! Kirsten bojede sig for det, for hun syntes, at det var dejligt at overraske mor med noget. Vi læste hele opskriften og fordelte rollerne. Æggene skulle piskes i 20 min. uden sukkeret, og i et kvarter med sukkeret stod der. Floden skulle piskes, og melet skulle sigtes. Anders og Karl gik løs på æggene og piskede 2½ min. ad gangen, medens Kirsten piskede floden, og jeg sigtede melet. Vi bestemte os til at gøre det grundigt, så vi tog rene forklæder på allesammen, selv drengene. Forklæder havde mor da heldigvis, hun har ikke været sygeplejerske for ingenting. Vi syntes, vi så smarte ud, og var vældig tilfredse med os selv, men tilfredsheden varede desværre ikke så længe.

Da drengene havde pisket nøjagtigt i 20 min., kom de sukkeret i, og så begyndte vanskelighederne. — Der er alt for meget sukker, klagede de. De stakkels æggeblommer blev helt tørre, ikke noget menneske kunne få æggesnaps ud af det. De blev mørkerøde i hovederne af anstrengelse, og vrede i stemmerne. Det så også så mærkværdigt ud, at Kirsten og jeg måtte indrømme, at der måtte være noget galt et sted. — Hvor meget sukker har I da taget? spurgte jeg. — Det som stod i opskriften, sagde Anders. Vi tog 2 streger over den streg, sagde han og pegede på vægten. — Det er da ikke sært, at det er blevet til sådan noget underligt noget, sagde jeg, for den streg dér er et kilo, det må da selv du kunne forstå. — Et kilo!? Pjat! sagde Anders, det er jo hundrede gram!? Men det lød ikke helt overbevisende, og meget modstridende måtte de to matematikere indrømme, at de havde taget omtrent et kilo for meget. Kirsten og jeg var ædelmodige nok til ikke at skælde ud, men hvad skulle vi gøre, det var aldeles umuligt at få sukkeret op igen, og vi kunne

da heller ikke smide det hele væk? 12 æggeblommer? Anders tænkte, så hjernen gik i bolger uden på hans pande. Til sidst fik han en idé. — Æggehviderne! sagde han og strålede som en sol. Vi har jo alle æggehviderne, de må da kunne bruges til noget. Hvis vi spæder med æggehviderne, så går det sikkert, og vi kan jo bare tage lidt mere mel, så bliver der mere af det også. — Der står kun blommer i opskriften, sagde jeg tvivlende. — Blås på opskriften, mor laver aldrig mad efter opskrift, gør hun vel? — Nej, hun plejer at tage på slump, sagde Kirsten, og dermed var det afgjort. På en eller anden måde fik vi da også lavet en dejg ud af det, men vi var også helt udkørte, da vi var færdige. — Har du varmet ovnen? sagde Anders og sank ned på en køkkentaburet. — Nej, det havde jeg glemt, og det var ærgerligt, for den skal have lang tid til at blive varm. Vi satte den på fuld kraft og tog os et par stykker mad, mens vi ventede. — Hvad skal vi gøre nu? sagde Anders, da vi havde tygget af munden, læs videre i opskriften. Jeg fandt bogen igen og læste. *Rulles ud, udskæres og koges som ovenfor forklaret.* — Koges? Vi så på hinanden. — Er du tosset? sagde Anders, man koger da ikke kager, det ved da selv jeg. — Det står der, sagde jeg, *koges som ovenfor forklaret.* — Se, hvad der står ovenfor, sagde den praktiske Karl. Jeg så under Klejner nr. 2 og læste: *Dejgen bør laves dagen før.* — Det bliver værre og værre, skal den nu laves dagen før? Hvem har tid til at spendere to dage på én slags kager? Læs ovenfor igen!

Jeg fandt slutningen af *Klejner nr. 3* og læste: *Disse kager er dyre, men fine og skøre; hvis man vil, kan man tage indtil 5 hvider med. Billigere bliver de, men langt fra så gode.* Vi så på hinanden igen, vi havde taget 12 hvider!

— Ja, ja, sagde Anders, billigere bliver de og gode? Jeg tænker nu nok, de skal glide ned. Læs videre: — *NB. Dejgen bør sættes aftenen før udrulningen.* — Sættes, hvor? forøvrigt har

vi ikke tid. Står der ikke noget om kogningen? Jeg gik et stykke op og læste: *Dejgen rulles tyndt ud, ikke for store stykker ad gangen, udskæres og koges pænt lysegule i palmin.* Vi kiggede dumt på hinanden. — Dette burde vi have vidst, sagde Anders bebrejdende, da vi kom til os selv igen. Har vi palmin? Vi havde ikke palmin! Anders foreslog, at vi skulle bruge smør i stedet for, men det blev nedstemt tre mod en. Jeg går op og spørger mor, om hun har palmin, sagde Karl og forsvandt omgående.

Det tog nogen tid, før han kom ned igen, og da var fru Strand med. Hun var mærkeligt blid i øjnene, og vi stirrede spændt på hende, medens hun foretog en rask undersøgelse af dejgen. Endelig kom hun med sin dom. — Jeg har desværre ikke noget palmin, sagde hun, og forøvrigt tror jeg ikke, denne dejg egner sig særlig godt til at koges. Da vi så skuffede ud, skyndte hun sig at fortsætte, men jeg ser, I har tændt ovnen. Ja, det havde vi naturligvis glemt. — Jeg har nogle forskellige forme deroppe, stjerner, hjerter og sådan noget, vi kunne stikke dem ud med formene, og så bager vi dem i ovnen. Vi må finde et nyt navn til dem. Vi, sagde hun, og både Anders og Kirsten og jeg sukkede lettet. Fru Strand sendte Karl op efter formene, og derefter sendte hun Kirsten i seng, for ingen af os havde lagt mærke til, at ungen var helt hvid af træthed. Så gik hun i gang med at trille ud, medens hun hele tiden holdt os tre i gang med forskellige job. Så stak vi kager ud, satte dem på pladerne, passede ovnen, fik dem ud igen og lagt i kassen. Bagefter var der mindre morsomme job som opvask og oprydning.

Da far kom hjem, stod der en stor kasse med aldeles dejlige kager på kokkenbordet. Anders og jeg var trætte, men fornøjede med resultatet. — Har I bagt? sagde far og var så overrasket, som man overhovedet kunne ønske. Hvad er det for en slags kager? — Det er *Tante Mies julekager!* sagde vi, tror du ikke, mor bliver glad?

Sidste år besøgte jeg spejderne i en lille hyggelig by, Fleurier, i den franske del af Schweiz.

Troppen, jeg besøgte, havde ca. 40 spejdere med to førere og 15 blåmejsers. Spejderne bruger mørkeblå nederdel med lyseblå bluse samt mørkeblåt tørklæde. Blåmejserne bærer khakifarvet uniform.

Tropsføreren havde det egentlig ret svært med sine spejdere, idet ca. $\frac{2}{3}$ af troppen var katoliker og resten protestanter, og hver gang der skulle afholdes noget specielt, så skulle både den katolske og den protestantiske præst indbydes — således også til julemødet, i hvilket jeg deltog.

Jeg var om eftermiddagen blevet hentet af Lucette (tropsføreren), der i sin bil kørte mig til lokalet, der var meget fint pyntet med gran og lys. I midten af lokalet var et fint bord lavet af gamle kasser og brædder, der ligeledes var smukt pyntet, og ved hver plads var der sat bordkort. Jeg havde plads mellem Lucette og hendes assistent, der er lam, og på den anden side af dem sad de to præster.

Først legede vi nogle julelege, og der blev vist film fra sidste års sommerlejr. Derefter spiste vi aftensmad, som spejderne selv havde lavet, og så blev der uddelt julegaver. — Troppen forærede mig et flag til min cykel med det schweiziske trekløver, en tørklædering med emblem samt en lille

bambi af marcipan. — Selv forærede jeg troppen to træspejdere.

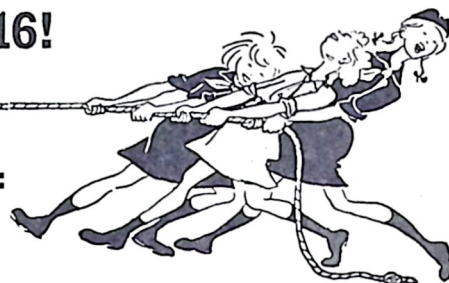
Kl. 17,30 kom vi til det store øjeblik, da fem piger skulle aflægge deres spejderløfte, hvilket skulle foregå ude i skoven. — Med hver et levende lys i hånden, og de to præster i spidsen, vandrede vi ud ad de stille veje til skoven. — Ikke een måtte sige noget på hele turen, og kan I måske forestille jer den atmosfære? — Nej, det må opleves. Månen stod kuglerund og brandgul op bag bjergene, og kun den nyfaldne snes knirken under vore fødder hørtes i den stille aften.

Ude i skoven fandt vi et lille grantræ, hvorpå vi hver satte vort lille lys. To spejdere tog nu det schweiziske flag, og så begyndte ceremonien. En ad gangen kom de fem spejdere nu hen til Lucette. Hun stillede dem et spørgsmål (som jeg desværre ikke forstod). Derefter sagde Lucette: „Så modtag din velsignelse og afgiv dit løfte!“ Spejderen knælede ned for præsten, rejste sig, og med udstrakt hånd mod flaget afgav hun sit spejderløfte. Til sidst sang vi „Stille Nacht“, tog de små lys af den lille gran, og gik lige så stille tilbage.

Jeg oplevede her noget meget smukt, i pagt med naturen, og jeg vil forsøge altid at bevare det minde. Jeg er klar over, at jeg har oplevet noget stort, i en travl og forjaget tid.

Lille-Birthe

Spejdere mellem 14-16!

Her har I jeres store chance:

DRONNINGENS TURNERING står atter for døren!

HVIS I inden for jeres trop kan stille 3 spejdere i den nævnte alder — og

HVIS I inden for jeres by kan finde en grøn trop med 3 spejdere ligeledes mellem 14-16 år (skal være fyldt 14 og ikke 17 inden 1. juli 1961),

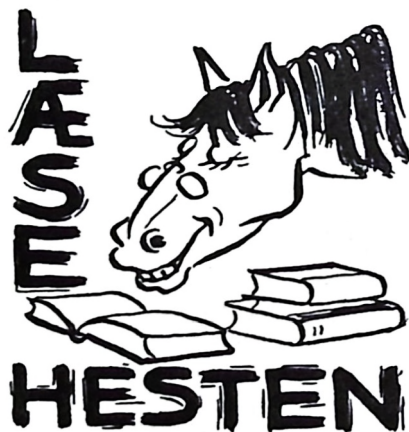
SÅ HAR I mulighed for at danne en super-patrulje på tværs af uniformsfarven. Patruljen finder 3 duelighedstegn, som I sammen har lyst til at træne i. Mærkerne skal være erhvervet inden 1. juli 1961 ... og

TIL NÆSTE SOMMER — nærmere betegnet fra 4.-11. juli 1961 — vil patruljen på en turneringslejr få lejlighed til at vise, om I virkelig er blevet en sammensvejet flok, der kan klare uventede opgaver. Hvad turneringen omfatter, og hvor lejren skal ligge, er en dyb hemmelighed indtil videre.

VIL I MED, gælder det om at komme først med jeres tilmelding. *Kun de 60 første patruljer får en chance.* Tilmelding, som sker til Anne-Lise Søvendahl Petersen, Degnehuse, Jyderup, skal indeholde meddelelse om patruljens og troppenes navne, hjemsted, jeres alder, samt hvilke 3 duelighedstegn I ønsker at træne i.

NB. Efter 1. januar 1961 modtages ikke flere tilmeldelser.

Turneringsudvalget

En hjælp i dine sprogstudier.

Måske har du allerede opdaget, at det ikke er nok at kunne stave sig frem ved hjælp af en parlør eller ordbog, når man er på rejse i udlandet eller har besøg af udlændinge.

Rigtig udtale er en forudsætning for at blive forstået. Har du allerede så småt tænkt på, at du gerne ville

rejse udenlands til næste sommer? Så er det faktisk ikke for tidligt at gå i gang med sprogstudierne nu. Som hjælp til rigtig udtale kan man nu få en lille longplayingplade, udgivet af Hirschsprungs Forlag, der også indeholder en rejseparlør, det hele koster kr. 12,50. Ønsk dig den til jul eller fødselsdag, eller anskaf den i fællesskab med troppens øvrige sproginteresserede — og tag så fat.

Man sætter grammofoonpladen i gang og tilegner sig udtalen ved hjælp af parlørens lydskrift og de dertil svarende indtalte sætninger, ialt 200, der er fordelt på 25 områder, omfattende bl. a. hoteller, forretninger, seværdigheder, læge, apotek, camping, told og paskontrol etc., desuden en gloseliste, talord, mål, vægt, mønt og en kortfattet grammatik, ud fra hvilket grundlag man skulle kunne danne flere hundrede nye sætninger.

Disse rejsekursus, der er oversat til dansk, kan købes i enhver boghandel under benævnelsen „Hirschsprungs rejsekursus“ og foreligger på italiensk, tysk, fransk, engelsk og spansk, desuden kan man med tysk oversættelse få rejsekursus i russisk, finsk, græsk og hollandsk.

☆

Spejderforlaget: Ven med Naturen.

Redaktion ved Jørgen Kongsted Olsen. Pris: 5,85 kr.

Det regner, og det stormer, og det rusker — det hyler om hushjørnerne, og man nyder at være inde i varmen og fri for at gå ud.

Og så ligger der pludselig på mit skrivebord en bog, hvor en lille ræv med vagtsomme øjne kigger frem over en træstamme. — Jeg blader i den, og pludselig får jeg lyst til at gå ud på vejene, tage det tykke tøj på og gå ud og finde alt det, der altid er at se på!

Ven med Naturen er en ualmindelig vellykket bog, som I næsten ikke kan undvære i patruljen, hvis I da ellers hører til den slags patruljer, der kommer ud hele året. Og det er I vel? Den lille bog fortæller måned for måned, hvad man kan se netop nu, den fortæller om knopper og blade og dyr, der flyver, og dyr der kriblekrabler, dyr, der trækker, dyr, der svømmer. Der er gode skematiske tegninger, men også fine farvelagte sider, som man bruger som opslag, når man står derude en sommerdag og lige foran sig har en farvestrålende sommerfugl. Bogen er direkte oplysende om duelighedstegn, der har med naturen at gøre, og hvis jeg var patruljefører, så ville jeg ønske mig den bog til jul, og så ville jeg tage den i lommen og gå en lang tur en af juledagene og finde alt det, den lille bog fortæller mig, jeg kan finde.

Nå, jeg må gå nu. Jeg skal ud og se på moseandens fodaftryk og tælle dens tæer! Og så skal jeg ud og se på vintersæden og glæde mig over at være — ven med naturen!

Annesofie

Nye udødelige.

Gyldendal udsendte i foråret tre nye titler, der naturligt hører hjemme i det udsøgte selskab.

Der er først Carit Etlars „Dronningens Vagtmester“, den selvstændige fortsættelse af „Gøngehøvdingen“, der i forvejen findes i serien. I „Dronningens Vagtmester“ er det den lystige Ib, der er hovedpersonen i bataljerne med de svenske og tyske besættelsestropper. Bogen er illustreret af Ib Jørgensen.

Det andet bind er verdens mest berømte indianerroman, „Den sidste Mohikaner“. Den ejer i dag nøjagtig samme evne til at få drengehjerner til at slå hurtigere, som for 100 år siden. Illustrationerne skyldes Kuno Papa.

Tredie og sidste bind i denne omgang er den uopslidelige Jules Verne's „Rejsen til Jordens Indre“, en fantastisk historie i samme høje klasse som „Jorden rundt i 80 Dage“, „Rejsen til Månen“ og „Rundt om Månen“. Den er illustreret af Lars Bo.

Som seriens øvrige bind opfylder disse tre nye kravet til den helt rigtige børne- og ungdomsbog: De vækker lige stor begejstring hos drenge og piger, og de ejer en tiltrækningskraft, som vil få mange voksne til at genopfriske bekendtskabet med dem.

H. Grit Seuberlich: „Annuza“.

Annuza er en ung rumænsk bondepige. Hun holder meget af at læse og er dygtig i skolen. Hendes familie, især faderen, er imod al hendes læsen. Faderen forbyder hende det ligefrem, så hun må skjule sig i majsmarkerne med sine bøger. Hun har ikke brug for alle de kundskaber, mener han, hun hører til på landet. Da Annuza imidlertid

Naturkendskab

Her vil vi give jer en „køreplan“ for stjernehimlen, den passer helt nøjagtig den 15. i hver måned kl. 21, men den kan bruges hele måneden og give jer et praj om, hvilke stjernebilleder I kan finde, og hvor på himlen I skal søge.

Nu vil I måske sige, det er da ikke afgjort, at jeg kan studere stjerner netop kl. 21 — det gør heller ikke noget, for planen kan meget let komme til at passe til det tidspunkt, som passer jer.

Planen viser stjernehimlen kl. 21, men 2 timer senere er stjernehimlen nøjagtig, som den er beskrevet en måned senere.

Vi prøver et eksempel:

Du vil kigge stjerner kl. 23 en aften i januar — det er 2 timer senere end på planen, så ser du blot på februar, og de stjernebilleder, som findes på himlen kl. 21 i februar, er netop i samme stilling kl. 23 i januar.

Skulle du komme så sent hjem som kl. 1 og få lyst til at hilse på gode bekendte på himlen, vil du på planen for marts finde alle de stjernebilleder, der er mulighed for at se.

Naturligvis kan man også gå den modsatte vej — kl. 19 står stjernerne som beskrevet på planen over måneden før.

Lav et omslag til naturkendskab og sy de 4 dobbeltsider fast deri, lad det så få sin bestemte plads i jeres spejderlomme, men lad den ikke ligge fast dér, tag den frem og brug den flittigt, og I vil være i stand til at orientere jer på himlen på alle tider af året.

Planeterne følger ikke en fast køreplan, det eneste sikre, vi kan sige, er, at de bevæger sig i en bane, der går gennem dyrekredsen. Ser vi en meget klar stjerne (der lyser med et roligt lys) i et af dyrekredsens billeder, er det en planet.

Venus lyser stærkest af alle planeter, 10 gange så stærkt som Sirius (i Store hund), den ses bedst om morgenen (for solopgang) om efteråret og som aftenstjerne om foråret.

Mars, den „røde“ planet, er næst efter Venus den kraftigt lysende stjerne.

Jupiter er den største planet, den har et roligt, hvidt lys, der er kraftigere end Sirius. I en god kikkert kan man se 3 af dens 11 måner.

I månedsskriftet „Naturens Verden“ (findes på kom-munebiblioteket) kan man hver måned finde oplysning om, hvilke planeter der er synlige og hvornår.

Også i „Danmarks Skrive- og Rejsekalender“ kan man finde planeterne stilling på de forskellige årstider, men kun for 1 år ad gangen, de ændres år til år.

Nu vil vi håbe, at I får fornøjelse af bekendtskabet med stjernehimlen. I den forbindelse kan nævnes, at et besøg i Bellahøjsskolens stjerne-kammer og en stjerneklar aften på Rundetårn er interessante oplevelser.

NN.

ved lærerens hjælp bliver indstillet til optagelsesprøve til gymnasiet i den nærliggende by og består, sætter han sig dog ikke imod, at hun flytter derind, selv om han er ulykkelig over, at hun forlader sin hjemstavn. Inde i byen gennemgår Annuza nu skolens forskellige klasser med fint resultat. I begyndelsen er hun meget ensom mellem alle kammeraterne, der for det meste kommer fra byen og er mere frie og åbne i deres omgangsform. Hun finder dog efter en tid en veninde blandt klassekammeraterne, men af angst for at miste hende lader Annuza som om hun er en stor godsejerdatter. Bevidstheden om, at hun har fornægtet sit hjem, piner hende, og endelig tager hun mod til sig og tilstår ved at give veninden sine dagbøger. Annuza har hos veninden truffet en ung mand, som hun har forelsket sig i, men både dennes og venindens holdning efter tilståelsen skuffer hende så dybt, at hun efter endt skolegang beslutter at vende tilbage til sin hjemegn for at bruge sine evner dér.

„Annuz“ er en af de bedste ungpigebøger fra 1959. Det er en ualmindelig fin og menneskelig fortælling, og desuden får man et godt billede af livet på en rumænsk bondegård, som man jo ellers ikke kender så meget til. Glæd jer til at læse den.

G. B. A.

Stjernebilledernes stilling den 15. i måneden kl. 21

Stjernebilleder mrkt. x hører til dyrekredsen. De resterende billeder fra dyrekredsen er: Skorpionen – Skytten – Stenbukken og Vandmanden – Fiskene når ikke ret højt over horisonten her i landet, men de skal lige nævnes.

Stjernebilledernes navne	Januar	Februar	Marts	April	Maj	Juni	Juli	August	September	Oktober	November	December
Store bjørn	ØNØ	Ø	SØ	S	SSØ	SV	V	NV	NNV	N	NNØ	NØ
Bootes (Akturus) Kronen (Gemma)			Ø	ØSØ	SSV	S	SSØ	VSV	VNV	NV		
Herkules				Ø	ØSØ	SSØ	S	SV	VSV	V	NV	
Lyren (Vega)	NNV			NØ	Ø	SØ	SSØ	S	SV	VSV	V	NV
Svanen (Deneb)	NV			NNØ	NØ	Ø	SØ	SSØ	SSV	SV	VSV	VNV
Ørnen (Altair)						ØSØ	SØ	SSØ	SSV	SV	VSV	
Pegasus	V						Ø	ØSØ	SSØ	S	SSV	SV
Andromeda	VSV	V	NV	NNV	N	NNØ	NØ	NØ	ØSØ	SSØ	S	SSV
Hvalen	SV									SØ	SSØ	SSV
x Vædderen	SV	VSV	V						Ø	SØ	SSØ	S
Perseus (Algol)	SSV	VSV	V	NV	NNV	NNV	N	NNØ	NØ	Ø	SØ	SSØ
x Tyren (Ald. baran) Plejaderne	S	SV	VSV	V					NØ	Ø	SØ	SSØ
Kusken (Capella)	SSØ	SSV	SV	VSV	VNV	NV	NNV	N	NNØ	NØ	Ø	SØ
Orion (Betegeuze – Rigel)	SSØ	SSV	SV	VSV							ØSØ	SØ
Tvillingerne (Castor – Pollux)	SØ	SSØ	SSV	SV	VSV	VNV					NØ	Ø
Store hund (Sirius)	SSØ	S	SSV	SV								
x Krebsen (meget utydelig)	ØSØ	SØ	S	SSV	SV	V						
x Løven (Regulus)	Ø	ØSØ	SØ	S	SSV	SV	V					
x Jomfruen (Spica)			ØSØ	SØ	SSØ	SSV	SV					
x Vægten (meget lavt i horisonten)						S	SSV					

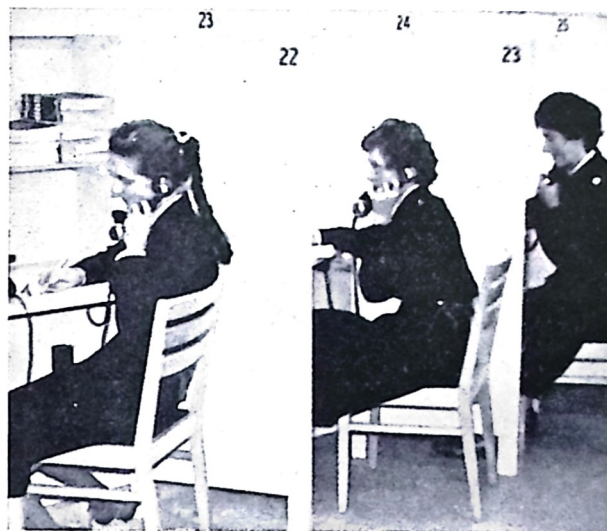
Sådan gør vi – i Esbjerg

Telefoner kimer – „Klar til signal“, „Øvelse“, „Kommandocentralen“ svirrer i luften, og dyb koncentration hersker i lokalet, hvor 6–8 seniorspejdere og nogle unge piger sidder og passer telefonerne i hver sin „bås“. Vi befinder os i Esbjerg Civilforsvars kommandocentral til meldeøvelse eller „Planspil“, som det også kaldes. Der deltager 20–30 mennesker rundt omkring, og her i melde-rummet sidder altså seniorspejderne og passer telefoner.

Da der bliver en pause mellem opringningerne, går Inge hen til lederen af signaltjenesten, hr. Bladbjerg Pedersen, og beder ham om et lille interview til „Pigespejderne“. „Hvad er signaltjenestens formål?“ spørger Inge. „Signaltjenesten er forbindelsesled mellem de „øverste“ (lederne af civilforsvaret) og de yderste grene, udrykningsstationer og meldesteder.“ „Kan seniorspejdere deltage i dette?“ „Ja, absolut! Unge piger, der er sig deres ansvar bevidst, og som spejdere er opøvet i præcision og signalgivning, er de helt rigtige til signaltjeneste. Vi er meget glade for, at I er så flinke til at komme til vore øvelser. Ja, jeg vil endda sige, jeg ved slet ikke, hvad vi skulle gøre uden jer!“ „Tak for de pæne ord, hr. Bladbjerg Pedersen! Sig mig lige til sidst, er der andre steder i landet, hvor seniorspejdere kunne hjælpe på denne måde?“ „Ja, i hver købstad skal der være civilforsvar, og hele landet over mangler man frivilligt mandskab, så der vil overalt være brug for jer.“

Til slut vil jeg sige, at vi spejdere er meget glade for at være med i signaltjenesten. Det er mægtig spændende at være med i de månedlige øvelser. Vi føler, vi gør gavn, og vi vil varmt anbefale andre seniorspejdere at melde sig til civilforsvaret, der hvor I bor. I vil blive modtaget med åbne arme!

Med spejderhilsen
Inge, Esbjerg.

Invitation til 20 seniorspejdere til „De fyra Vindarnas Läger“

Finlands Flickscoutunion indbyder til „De fyra Vindarnas Läger“ – en international lejr for seniorspejdere, som finder sted i Sydøst-Finland 25. juli – 4. august 1961, med tilbud om yderligere en uges ophold i et spejderhjem i forbindelse med lejrperioden.

Lejren bliver delt i 4 afsnit, hver med 100–200 deltagere, og der indbydes 20 seniorspejdere og to førere fra Danmark. Alderen er 15–22 år, hvorfor unge førere også har mulighed for at være med.

Programmet vil indeholde excursioner, diskussioner, interessegrupper o.s.v.

Prisen for deltagelse er 4000 f. Mk., hvortil kommer rejseudgifter og lommepenge etc.

Vi håber at kunne fortælle lidt mere om denne lejr i begyndelsen af 1961, men kan allerede nu oplyse, at ansøgning skal indsendes (på ansøgningsblanket, som fås fra DDP, Hunderupvej 67, Odense) inden 1. februar 1961 – til samme adresse.

Dette bidrag til Rådsklippen har måttet vente længe på grund af pladmangel, men det er stadig lige aktuelt, ikke? Hvad mener I om „Star“s lille oplevelse i en ny trop?

Red.

Kære Rådsklippe.

Da jeg kom fra en anden by til troppen her i København, var jeg temmelig beklemmt. Det var underligt at se alle de fremmede ansigter, men på den anden side var det sjovt at prøve at bedømme dem. Da vi engang skulle snige os over gården, så vi nogle andre spejdere, som stod og hang ved porten. „Hvem er det?“ spurgte jeg. „Åh, det er bare nogle fra nabotroppen“, svarede min kammerat og nævnede troppens navn. „De er altid så dumme“, tilføjede hun og rynkede på sin fregnede næse. „Hvad er der i vejen med dem?“ spurgte jeg. „Åh, det ved jeg — øh — det siger Lotte altså“, var svaret.

Hvorfor skal spejdere nu stille sig så foragtelig og uvenskabeligt overfor andre? Er alle spejdere da ikke kammerater?

Jeg synes også som Lone, at vi skulle lave en virkelig tegnekonkurrence. Det kunne være over et bestemt emne, og den bedste tegning kunne komme i bladet.

Star

★

LØSNING PÅ JUBI-KRYDS

„Pigespejderne“
august-september:

Udtrukket vinder blev
Inge Vibeke Sæbørg,
Falkonerallé 18, Kbhvn. F.
Vildgæssene fra Vassijaure.

G G ØS
SPEJDERHYTTE ÆRA
ELG VIV VANDREN
TRE JÆGERILD T D
Y F UR R V R EA
BRAHE TROLLEBORG
TRIN LS ID VE HE
RIST STANDER SPOR
NI ABE GENE TALG
DN RENSE T II MA
GEAR I VANDET R
GED GAVMILDE ILD

★

Vi ønsker til lykke

til Fromse, Lis Bang, Jess, Emmy,
Lykkeper og Annesofie, — for de
har nemlig fået korpsets højeste
udmærkelse, „Sct. Georg“, og det
kommer man ganske bestemt ikke
sovende til.

Jule-opgave

Goddag allesammen! Her har I mig igen. I må hjælpe mig! Jeg kan ikke finde ud af, hvornår det er juleaften.

Opgave 1:

Min Julius Julemus har kludret med mit julekalenderlys. Den slikmund, lys er nemlig hans livret. Han fik lov til at spise een dag hver dag, men allerede den 2. dag kunne han ikke dy sig og spiste 2 dage, 3. dag tre dage, 4. dag fire o. s. v. Så nu må I hjælpe mig at finde ud af, hvor mange dage der er til juleaften.

Opgave 2:

Ah, vanterne til tante Trine! Dem må jeg have færdige i dag. — Ja, fru Olsen og hendes børn har været vidtløftige med garnet (fru Olsen er min kat, ved I). Alle de masker der dog løber! Det må I vist hjælpe mig med, ellers når jeg det ikke.

Opgave 3:

Søren bad mig forresten om hjælp til sin julekryds. Det når jeg ikke. Pyhha! Den ordner I. Der var en hilsen i krydsen (det er løsningen).

Opgave 4:

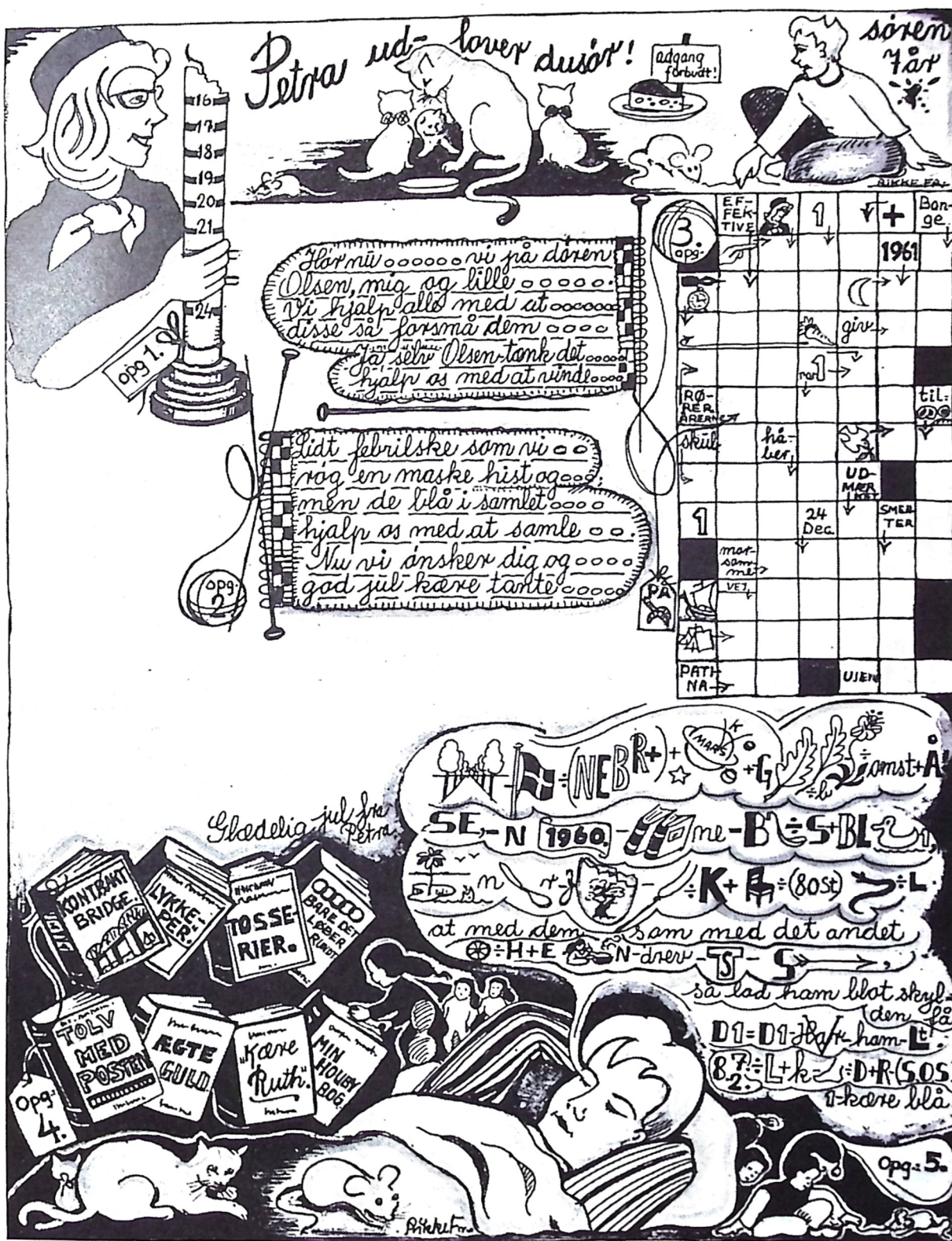
Julegaverne! Spejdernes bøger! Ja, Søren har flyttet om på kortene. Hvis er hvems og hvor??? Det må I kunne finde ud af. Det er også Søren — ja, skyld altså. Hvad var det nu for en bog, Annesofie skulle have? Nej, tag dig nu sammen Petra. Ja, jeg nævner spejderne i rækkefølge, altså: Ellen Arkil, Ruth Red., Fromse, Annesofie, Emmy Houby, Trille Tegner, Else Lykkeberg og Lise Løytved. Hvem skal have hvilken bog?

Opgave 5:

Så, nu sover Søren — heldigvis! Så laver han vel ikke flere ulykker i dag. Vidste man nu bare, hvad han drømmer. Kan I finde ud af det? — Tak for hjælpen allesammen.

Glædelig jul fra Petra.

Løsninger skal som sædvanlig indsendes til redaktøren, og kuerten skal være mærket „Jule-opgave“. Sidste frist er 15. januar 1961. Der trækkes lod mellem de rigtige løsninger om et gavekort til depotet på 15 kr.

Ønsk dig JULEGAVER fra depotet!

Depotets juleprisliste er i slutningen af november udsendt til alle troppe og flokke. Har du fået din?

Julekort

Skriv dine julehilsener på julekort med Trilles søde tegninger

m. sort og rødt tryk, 5 stk.	1,00
samme, dobb. m. kuvert, 5 stk.	1,75
m. sort og grønt tryk, 5 stk.	1,00
samme, dobb. m. kuvert, 5 stk.	1,75
i flere farver, enkelte m. kuvert, 4 stk.	0,60

Bøger

Pigespejderbogen	6,00
Samme i skindbind m. guldtryk	11,00
Patuljeførerens bog, D.D.S	3,00
Patuljen arbejder m. prøver, KFUM-sp.	3,00
Ven med naturen, KFUM-sp.	5,85
Orientering med kort og kompas udenfor alfarvej, Poul Korsholm, indb.	16,00
hæftet	10,75

Lundsgade 6. København Ø. Telefon Øbro 8383. Giro 40673
Abningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

Tovværksarbejder, KFUM-sp.	3,85
Peter Svupstiks spejderskrøner, bind I og II, pr. stk.	4,25
I Livets Skole, af B.-P., indb.	9,75
Spejdernes Quizbog	5,85
Quiz for kvikke ho'der	5,85
Our Chalet-sangbogen	2,25
Spejderjul	
Et fornøjeligt julehæfte	1,75
Sælger din trop ikke „Spejderjul“, så køb det på depotet, ønsk dig det og giv det som gave.	

Pigespejderlommebogen 1961

Maylands kalender med flagkort, mange oplysninger og specielt spejderstof	4,25
---	------

Et udpluk af gaveideer til under kr. 5,00

Kuglepen m. emblem	1,75
Blyant m. emblem	0,35
Farveblyanter i etui, 6 stk.	3,10
Træspejderdukke	1,50
Ny korpsplakat	3,50
Karton m. spor i sne	0,50
Brevmappe	4,00
Fotoalbum m. emblem, rød eller blåt, 4 størrelser, 5,00, 4,50, 3,75	1,90
Dagbog m. tegne- og nodepapir	3,75
Bæltepung m. emblem	3,50
Vandfad, plastic m. bøjle	3,75
Madkasse, nokalon, 2 str.	3,00
Spejderfingerring m. embl.	3,00
Theske m. emblem, forsølv.	4,75

Depotet ønsker alle

GLÆDELIG JUL!

REDAKTION: Ansvarshavende: Fru Annesofie Hermann. Redaktør: Ruth Estrup, Sortedam Dossing 27, København N.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1960 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 5. 12. 1960